

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Vtrum etiam in sensu paruuli nascerentur. E. F. G. H. I

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

qui ambulare & loqui, & cuncta facere possent
 Responderi potest, quod filios paruulos nasci o-
 portebat, propter materni uteri necessitatem. sed
 vtrum mox nati perfectionem stature & memb-
 rum vsu habent, an paruuli & in minore etate
 constituti, vti possent membrorum officiis, an per
 interualla temporum eo modo, quo nunc fit, per-
 fectionem stature, & vsu membrorum receptu-
 ri essent, de auctoritatibus definitū nō habemus.

*Ambigua Aug. verba ponit vbi tamen videtur innuere, quod
 filii & paruuli possent membrorum vti officiis.* E

Et super hoc Augustinus ambigue loquitur. Mo-
 uet, inquit, si primi homines non peccassent, vtrū
 tales filios essent habituri, qui nec lingua, nec ma-
 nibus nec pedibus vterentur. Nam propter uteri
 necessitatē, forte necesse erat paruulos nasci: sed
 quāuis exigua pars corporis sit costa, non tamen
 propter hoc paruulam viro coniugem fecit: vnde
 & eius filios poterat omnipotēti a creatoris mox
 natos, grandes facere. Sed vt hoc omittam, po-
 terat certe eis præstare, quod multis animalibus
 præstitit: quorum pulli, quamuis sint paruuli, ta-
 men mox vt nascuntur currunt, & matrē sequun-
 tur. Cōtra, homini nato nec ad incessum pedes i-
 donei sūt, nec manū saltē ad scalpēdū habiles, & iu-
 xta se māmīs positīs nascentes, magis possūt esu-
 riētes flere quā surgere: proprieq; infirmitati mē-
 ris cōgruit hec infirmitas carnis. His verbis vide-
 tur insinuari, quod filii etiam paruuli, officiis
 membrorum valerent vti.

*Quibusdam non absurde placuit, quod filii parui nasceren-
 tur, & per accessum temporis in statura, & in aliis si-
 cut nunc proficerent, quod non esset vitio impu-
 tandum.* F

Sed cum August. sub assertione de his nihil tra-
 dat, nō irrationabiliter quibusdā placuit primo-
 rū parētū filios nascituros paruos, ac deinde per
 inter-

*Aug. ca. 17.
 li. 1. de pec-
 catorū me-
 ritis & re-
 missione &
 de baptis-
 mo paru-
 lorū. tom. 7.*

*Aug. ca. 18.
 eiusdem, li.
 1. de pecca-
 torum me-
 ritis & re-
 missione.
 tom. 7.*

intervalla temporum eadem lege, qua & nunc naturaliuitatem humanam ordinatam cernimus, statuerent incrementum & membrorum vsum recepturos, vt in illis expectaretur ætas ad ambuladū & loquendum sicut modo in nobis: quod vtiq; non esset vitio imputandum, sed conditioni naturæ: sicut à cibo abstinere penitens non valebant, nec tamen illud erat ex vitio, sed ex naturæ conditione.

Oppositio quorundam volentium probare eos posse viuere sine alimonia. G

Ad hoc autem opponitur: Si non peccarent, non morerentur: sed non peccarent, si non comederent: poterant igitur sine alimonia viuere. Cæterum sicut supra diximus, non solum peccarent si de ligno vetito ederent, sed etiam si concessis vterentur, quia sicut erat eis præceptum non illo ligno vti, ita aliis vesci. Præterea contra naturalē rationem facerēt, qua intelligebant de illis esse edendum, quod & naturaliter appetebant. Item opponitur: Cum fames sit pœna peccati, si non peccarent, famem non sentirent, sed sine fame superfluum videretur comedere. Vnde putat quidam eos cibis non indiguisse ante peccatum, quia non poterant esurire, si non peccassent. Ad quod dici potest, quod fames vere defectus est & pœna peccati. Est enim immoderatus appetitus edendi: non subiacuisset homo, si non peccasset, sed proculdubio peccaret, nisi hunc defectum cibo præueniret. Habebat enim naturalem appetitum & moderatum, cui ita satisfaciendum erat, ne defectum famis sentiret. Sicut ergo non ex vitio, sed ex naturæ conditione erat, quod ante peccatum homo cibis indigebat, ita non ex vitio esset sed de natura, si hominis conditio in principio suo, i. in primo parente, à perfecto incoata, in subsequenti propagatione à modico ad maiora proficeret, vt scilicet per intervalla temporis, stature corporeque incrementa, vsumque membrorum susciperet.

Vtrum

*Vtrum sicut statura corporis, ita etiam sensu mentis par-
uuli nascerentur, & per accessum temporis proficerent in
sensu & notitia veritatis, s. an mox nati, in his es-
sent perfecti.* H

Et cum de corpore humano non sit absurdum
vel inconueniens hoc existimare, quæri solet, v-
trum de sensu animæ, & cognitione veritatis eo-
dem modo sentiendum sit, vt sc. hi qui sine pecca-
to nascerentur, sensu & intelligentia mentis im-
perfecti existerent, & per accessum temporis in his
proficerent vsq; ad imperfectionem, an mox con-
diti perfectionem sensus & cognitionis perciperent. Illi qui sentiunt paruulos natos, in statura
corporis & vsu mēbrorum per accessum tempo-
ris profecturos, nō diffitentur eosdem in exordio
natiuitatis sensu imperfectos existere, & per inter-
uallum temporis in sensu & cognitione proficere
vsque ad perfectum.

Responsio.

Contra illorum sententiam opponunt quidam. I

Ad quod quidam opponunt, dicentes. Si mox
nati non haberent perfectionem sensus & intelli-
gentiæ, ignorantia in eis esset. Ignorantia autē pec-
cati est pœna. Sed qui hoc dicunt, non satis dilige-
ter considerant, quia non omnis qui aliquid nescit,
vel minus perfectè aliquid scit, statim igno-
rantiam habere, siue in ignorantia esse dicendus
est, quia ignorantia non dicitur, nisi cum id quod
sciri & ignorari debet nescitur. Talisque ignoran-
tia pœna peccati est, cum mens vitio obscuratur,
ne cognoscere valeat ea quæ scire deberet.

*Quomodo
ignorantia
dicitur esse
in aliquo.*

*De hominis translatione in meliorem statum: & de duobus
bonis, altero hic dato, altero promisso.* K

Talis erat hominis institutio ante peccatum se-
cundum corporis conditionem. De hoc autē statu
transferendus erat cum vniuersa posteritate sua,
ad meliorem dignioremq; statū, vbi cælesti & æter-
no bono in cœlis sibi parato fruereur. Sicut. n. ex
duplici

*Hugo de sa-
cr. l. i. par-
te 2. cap. 6.*